

„Jó, hogy az ember véleményét mindig meghallgatják”

A József Attila gimnázium a Villányi úton áll, a Feneketlen tó közelében, mögötte a Gellérthegy déli lankái húzódnak.

Az épületet tatarozzák. Nagy, sárga tömbjét állványzat veszi körül. Évek óta folyik a felújító munka, máris meghaladván az egykor volt építkezés teljes idejét.

1

Eperjesi Amina, akit a IV/h-ból Jávorka Péter (irodalom— történelem—filozófia szakos) tanár ajánlott beszélgetőtársamul, Maiduguriban született 1968. május 23-án. Maiduguri egy kis nigériai falu, ahol Amina édesapja belgyógyász szakorvosként dolgozott hosszabb ideig.

— Onnan Kanóba kerültünk, ez a második legnagyobb városa Nigériának, ott éltünk hétéves koromig, amíg haza nem jöttünk Magyarországra. Kisgyermekkoromról olyan sokszor kellett mesélnem, hogy már-már nem is érzem ezt az időt az életem részének, inkább mintha megálmodtam volna valamit, amiről mások semmit sem tudnak. Rengeteg dologra emlékszem, talán azért, mert sok film készült az ottani életünkről. Édesapám éjjel-nappal dolgozott, Kanóban egy kórház épült az ő irányításával, aztán ennek a kórháznak lett a vezetője.

Négy és fél éves koromban kezdtem iskolába járni, az európaiak iskolájába, az osztályunkban 21 különféle nemzetiségből voltak gyerekek, ezt onnan tudom, hogy egyszer lerajzoltuk magunkat és az országot, ahonnan jöttünk. Nyolctól egyig tartott a tanítás, két óra munka után egy órás szünet következett, rengeteget játszottunk, nagyon sok gyakorlati része volt az oktatásnak. Angol tanárok tanítottak bennünket, angol nyelven. Nyomtatott betűkkel írtunk vonalazatlan füzetbe, mindegy volt mekkorák a betűk. Ami ott történt, egy életre bennem maradt. Születésnapokon nagy zsúrokat rendeztek, jelmezes gyerekbálokat, mindig szabad ég alatt, hatalmas trópusi kertekben. Rengeteg állatom volt: majmom, kutyám, nyulam. 1975 őszén jöttem haza, anyukámék pedig 76 nyarán. Egy évig a nagyszülőimnél laktam. Amikor felvettek itthon a második osztályba, öt hétig tanultam írni és számolni magyarul. Itt is nagyon szerettem iskolába járni, de nehezen szoktam meg a kötöttségeket.

2

Hazatérésünk után két évvel elváltak a szüleim. Édesapám jelenleg körzeti orvos, anyukám hostes a Thermál Hotelben. Egy évig édesanyámnál voltam, aztán visszaköltöztem édesapámhoz. Most is vele, és a nagymamámmal élek. A nagymamám nagyon nagyon rugalmas, most hetvennyolc éves, megpróbálja maximális belátással viselni, amit apa és én csinálunk. Ha ketten lennénk a papámmal, nem tudom hogy jutna annyi mindenre időm.

Amikor elvégeztem az általános iskolát, két gimnázium jött szóba, az egyik az Eötvös, a másik a Jóska. A barátnőim majdnem mind az Eötvösbe mentek, én pedig egyre inkább úgy éreztem, hogy jobb, ha megváltozik a társaság körülöttem. A Jóska hírének volt egy olyan légköre, ami vonzott. Nyáron Jugóban voltunk, az idegenvezető lány Jóskás volt, úgy beszélt, hogy látatlanban megszerettem ezt az iskolát. Jó tanuló voltam — 4,9 —, de körzeten kívüli gyerek, kértem apukámat, hogy menjünk be először, hátha protekció nélkül is felvesznek. Az igazgató-helyettessel beszélünk, aki azt mondta, matematika—fizika tagozatra jöhetnek minden további nélkül. Végül protekcióval kerültem be, ami nagyon rossz dolog. Bizonyítanom kellett, hogy azért érek valamit.

Nekem az általános iskolában az úttörőség egy nagyon jó társaságot jelentett. Gimiben aztán két évig voltam ifi vezető. Borzasztóan élveztem, hogy a gyerekeknek mindenféle programot csináltunk. A második év végétől erre már nem jutott idő. Elsőben megválasztottak az osztály diákbizottság titkárának. Négy évig semmit sem csináltam ilyen minőségben, csak most aláírtam az egyetemekre átküldendő jellemzéseket.

3

A „H” osztályra sokan mondták, hogy „hulladék” osztály, muszájból indították annak idején nyolcadikként azon az évfolyamon. Szerintem az osztályunk nagyon jó közösség, csak tanulni nem szeret igazán. Lehet, hogy sokáig dühöngeni fognak a tanárok, ha ránk gondolnak. Nem könnyű egy ilyen iskola követelményeinek eleget tenni. . .

Rengeteg dologgal foglalkozom. Különórákra járok, angolul tanulok és németül. Hosszú ideig komolyan sportoltam. Most időnként a Margitszigeten futok. Sokat vagyok az osztállyal együtt, színházba, moziba járunk. Hétvégén hosszasan szoktunk beszélgetni édesanyámmal, sokat számít az, amit elmond nekem. A tanulmányi eredményem 4,8. Ezzel második, harmadik vagyok az osztályrangsorban. Angol—német szakra szeretnék menni a bölcsészkarra. Nagyon bízom a felvételen és nagyon félek tőle. Ma reggel buktunk meg az autósvizsgán, KRESZ-ből a barátnőmmel

4

(Tanáraitól kérdezem.)

A legnagyobb hatásúak közé sorolnám mindenképpen Jávorka tanár urat. Félelmetesen széles látóköre hat ránk, kivételes érdeklődése és az az optimista életszemlélet, ami belőle sugárzik. Négy évig tanított minket. Nagyon bízunk benne, érezzük, hogy becsüli az osztályunkat. Egyébként rengeteg szidást kapunk, az osztályfőnökünkkel való viszonyunk sem a legfényesebb. Ebből óriási konfliktus támadt. Nehéz azt a hangot eltalálni, ami hat ránk. Harmincnyolcan vagyunk és túlzottan sokfélék, de ebből a harmincnyolcból talán három van, aki nem akar továbbtanulni. Azt hiszem ezt az osztályt az élet jobban igénybe veszi és érdekli, mint a többit. Lehet, hogy nem annyira nagy bennünk az ambíció és hajtóerő. Lehet, hogy átlagban több az olyan ember közöttünk, akit más jobban érdekel, mint a tanulás; sport, szórakozás, szerelem, hangverseny, mozi. A másik olyan ember, aki nekem sokat adott, sokat jelent itt: Noszeda Tibor, az énektanárunk. Az egész embernek a lényge annyira magával ragadja a gyerekeket, benne is az a hihetetlen optimizmus és lendület, aztán dr. Tóth Eszter, aki fizikát tanít, ő szintén nagyon fontos az osztálynak. Kiss B. Zsolt, aki csütörtökönként képes bent maradni ötig, hatig, hogy német szakkör címén óriásiakat beszéljünk Azért szeretem hallgatni őt, mert van nézete, elképzelése, véleménye. Elgondolkozóvá tett mindig erős hitével. Őt tenném tanáiraik közül az egyik legelső helyre.

Az, hogy szabadabb szellemű az iskolánk mint a többi, sok mindenben megnyilvánul. Borzasztó jó, hogy az ember véleményét mindig meghallgatják. De szerintem amiatt, hogy nagyon sokan vagyunk, majdnem ezer gyerek, lényeges dolgokat is nehéz megvalósítani. Kevés a közös program. Most új KISZ-bizottság van, újjászervezték. Nagy tervekkel. . . Miért nincs például nyári tábor, legalább három-négy napos, ami csakis a Jóska tábora? De szóval mindennel együtt nagyon jó iskola ez. Van egy szinte kézzelfogható érzés az emberben, hogy Jóskás, és remek dolog, hogy ide jár.

Kristóf Attila